
POLİS
bütün
güzel
çocuklar
şüpheli
umay umay
5. BASKI
altı
kırk
beş
şiir
serisi
#6

VENI VENI VENI

BÜTÜN GÜZEL ÇOCUKLAR ŞÜPHELİ

Umay Umay

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

Kadıköy, 2013

Umay Umay
Bütün Güzel Çocuklar Şüpheli
ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Sertifika no: 17613
Yayın Yönetmenleri

Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan

Kapak Fotoğrafı

Umay Umay

Fotoğraf Edit

Oğuzhan Cürgü

Kapak Tasarımı

Erol Egemen

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
Çaydamlı Basın Yayın Dağ. Reklam Org. Ve Film Yapım San. Tic. Ltd. Şti.
kadife sokak 22/4 bahariye Kadıköy
Tel-Fax: (0–216) 2418 0413
www.645dukkan.com
altkirkbespublishing@gmail.com

BÜTÜN GÜZEL ÇOCUKLAR ŞÜPHELİ

Önümde rengarenk şekerler duruyor. Bunlardan bir tanesini sana göndermeliyim. Ama aç bir gardiyanın dikkatini çekmemesi mümkün gözükmüyor. Sana çilek gönderebilir miyim? Bu nasıl olur? Şekerler eline geçerse onları saklama. Sadece parlak jelatinleri kitabının arasına koy. Böylece beni daha çok düşünürsün.

Dışarıyı anlatmamı istiyorsun. Dışarıda da, içeride de bizi acıtan şeyler hep aynı. Aynı betondan, aynı demirden yapılmış evlerimiz. Sadece “daha masumuz” diye sokaklar boyunca dolaşabiliyoruz.Ya da başka beton evlere gidip demir balkonlardan sarkıyoruz. Sarkıyoruz ama düşmüyoruz. Bize balkonlardan sadece rüyalarda düşüldüğü öğretildi.

Bir süredir kendimi hissetmiyorum. Üstümdeki aşk kalkanlarından sıyrılmış gibiyim. Ve şu kalkan, yerde ölü bir at gibi yatıyor. Bir tekme vurup atamıyorum. Belki artık bedenime bile dar gelir... Nedense en çok bir ata yakışıyor bu hüzün.

Yeryüzünün en güzel mektuplarını yazmak isterdim.Mutluluğun için bunu yapardım.

Kendini kanattığın karanlık günler adına, bir anıyla, onu yazarak parçalanmaz bir şekle dönüştürebilmeyi dilerdim.Ama biliyor musun, senin alnına başarmanın acısı yazıldı... Bu kadar ve başka hiçbir şey değil. Şiirin alnına yazılan yazı; AYNI. Birilerinin işi yoksa, canı isterse, öylesine diye arada bir anımsadıkları bir şey.

Aldırma..., uzaklardaki ormanda bir ağaç kendiliğinden devrilmişse, bunu ikimiz biliyoruz...

Hücrende kalemin kağıt üzerindeki sesini duyduğunu, bir sözün küskünlüğünü kabul ettiğini, o sessizliğin bir yerinde büyüdüğünü biliyorum. Seni öyle özledim ki, utanıyorum. Geçen gün arabamın frenine sonuna kadar basıp denize doğru koşmaya başladım. Dolmabahçe,yi yalayıp yutmaya çalışan dalganın sen olduğunu sandım. Üzülme.., ağlamadım. Kahkahalar atarak biricik hayatıma geri döndüm. Hadi beni alkışla.

İnsan bir pinpon topuna, bir parça jelatine, taş zemini örten kilime, vaatlere, yalanlara, iç çekişlerine inanabilir. Ve bir insan bütün bunlar için, belki sadece biri için ölebilir... Kabul etmiyorum!!! Orada oluşunun hiçbir mantıklı sebebi yok. Alışamadıkça çubuk kraker yiyorum. Rüyalarımızdaki dünyada yaşasaydık, burası özlediğin sokaklar derdim. Belki o zaman düşleri gerçek yapabilirdik.

Senin sağlığın nasıl? Hapishanede yaraların geç iyileştiğini duymuştum. Annelerin çok özlendiğini... Beni hala iyi ve deli sanıyorsun ama öyle değil...

Budistler, Himalayalar,da İnternet Kafe açmışlar. Dünyanın her yeriyle ama hiçbir keşif duygusu taşımadan iletişim kuruyorlar. Artık çok uzak yerlerin, asla dokunamayacakları yakınlıkların peşindeler. Onlar da bu büyük palavranın parçası oldular. Kavramları yeniden tartışmamız gerekecek. Rüyaları, kabusları, adaleti, yalnızlığı. Ne kadar basitse, o kadar çok ve uzun tartışmamız gerekecek. YaniAtilla, benim deli ve iyi olma şansım bitti... Belki tek şansım, bana içerde başka bir hayat olduğunu anlatman. Kızgın parmaklarınla boncuklar, kitaplar, kelebekler, resimler gönderip o ormanda devrilen ağacı haman.

Muhteşem elmacık kemiklerini öpüyorum.

ruj lekeleri

Üstünde yazdığım bu cam masa senin olmalıydı. Alıp kullanmadığım kalemler, defterler, kitap ayraçları... Bu kenarları göz kalemiyle çizilmiş bakışlar, otobüslerin yanaşamadığı duraklar senin olmalıydı. Geçe geçe eline bu kuru mektup geçecek.Arada bir ablanla gönderdiğin haberlerde "Umay,ın burada ne yaşandığından haberi yok" diyormuşsun. Tabii ki bilmem, tamı tamına anlamam imkânsız Atilla. Ama kalbimdeki acıyı nereye koyacaksın, göğsümdeki sıkıntıyı nereye saklayacaksın. Hayata kızıp kızıp fotoğrafına ve gönderdiklerine sarılmamı nasıl yok sayacaksın.

Bu gece ağlamak ve şiir yazmak yok. Dışarıya çok az çıkıyorum. Bazen yeni cd,lere bakmak için, bazense umutlandığım bir film için. Sokakta hiçbir gerçek tek başına dolaşacak kadar cesur değil. Sokaklar ne dediği anlaşılmayan hayallerle dolu. Varacakları hiçbir yer yok. Zaten bir yer aramıyorlar. O yüzden eğildikleri bir alın yok. Ağlamaya utanacakları bir şiir yok.

Bu gece yalnızlık yok. Seni bekleyen yağmur saksıları dolduruyor. Krem kutularına boşaltıyorum yazdıklarımı. Rüyalarımda, donmuş nehirlerin üstünden kahkahalar atarak kayıyorum.Yalan konuşuyorum. Kum saatlerini yakıyorum. Biri penceresini açsa kurtulacaksın sanıyorum. Ama olmuyor. Bütün pencerelerimi açıyorum.Ama olmuyor işte.Meğer sen bütün davetleri reddetmişsin. Meğer sen tüm çırpınışlarıma sırtını dönmüşsün. Anladım, çok sevmişsin sokağa küfür gibi çaldığım kırmızıyı...

Atilla, ... Dört yıldır hapishanedesin. Tam dört yıl olmuş. Bugünlerde yeni nakil olduğun F tipi cezaevi için, özenle uzattığın saçlarını keseceklermiş. Önce davranıp makas istemişsin. O küçük hücrede yaşam hakkın yok. Hayatı yeniden ve usanmadan denediğin o kalın duvarlarda bile soluduğun havaya izin yok. Görüş günlerine gelemiyorum, almazlarmış beni saçlarının yanına. Oysa koklayarak, şarkı söyleyerek ben kesmek isterdim saçlarını. Kazağını, fanilanı, kemerini.. Olmuyor, göz göze gelmemiz yasak. Sana güzel olan ne varsa yollamam yasak.

İçeridekiler ve dışarıdakiler.., hepimiz aynı lanetin içindeyiz. Gittikçe paylaştıklarımızı en karanlığa indiriyoruz. Sanki yalnızlık ve duyarsızlık bizi koruyacak. Sanki küssek daha iyi olacak. On iki yıl daha oradasın. On iki yıl. Dünyanın bile senin suçsuzluğunu ispatlayacak gücü yok. Dudağımdaki kırmızı bağırıyor..; suçlu aslında o, çok suçlu. Çünkü onu çok sevmiştim. Çünkü biz o gün buluşacaktık, belki bana kahve yapacaktı. Atillaaa,,, bana kızma n,olur.

“Çıkış yok...” diyorlar. karar verilmiş bir kere..... Her sabah o köşeleri dönemiyorum. Kollarıma tırmanan şiirleri kovuyorum; “hiçbir işe yaramıyorsunuz, rahat bırakın...” diye inliyorum.Avukat isimleri soruyorum. Çıkarsa bu şarkıyı ona dinleteceğim diyorum. Her kızgınlığa senin adınla başlıyorum. Kokulu çiçekler alıyorum ama hep aşktan yaralı birilerine veriyorum. Yaşadığı tüm haksızlıklara rağmen hala insanları sevmeyi beceren tek arkadaşım o mu acaba diyorum. Ablan “o iyi” dedikçe kana kana kahve içiyorum. Yooo, ağlamıyorum.

Aklıma sokakları dolaşan devrimci çocuklar geliyor. Hangi sokağa sapacaklarını hala bilmiyorlar mı diye endişeleniyorum. Hangi gün öleceklerini bildikleri gibi... Ne zaman dışarı çıksam bu çocuklarla karşılaşıyorum. Dünyanın en güzel yüzleri onların. Dünyanın en güzel sol elleri onların, dünyanın en güzel gözleri... Devrilip dursalar da hala onlara bakınca hayata bağlanıyorum. Kocaman pis sürülerin üstüne yürüyen hala onların siyah kazakları. Hala en coşkulu hikayeyi uzatıyorlar nefretin kollarına. Kırılsın istiyorlar bu kör duvarlar. İnsan devrilecekse senin gibi devrilmeli Atilla, onlar gibi.

Şimdi bu dik duruşumu sarmalayıp yuvarlamak istiyorum. Ama bu gece şiir yooook, bu gece ağlamak yok, tamam mı.. Notalarından koparılmış parmaklarını görüyorum. Şiirlerimi dilini akrep sokan denizlere fırlatıyorum. Parmaklarımı kesmek istiyorum.

Hayatın suçu diye geçiştirdiğimiz bütün ihanetler biz değil miyiz? Sevdiğin resimlerin, sevdiğin kitapların, sevdiğin kadınların düşmanı. Bu yüzden seni üzmenin bir yolunu hep bulacaklar. Sana iyi şeylerden bahsetmek istiyorum. İyi olan şeyler. İyi ve uzun olan. Bizi sevgi dolu ve güçlü yapan şeyler. Gülmeyi yeni öğrenen bir çocuk gibi acemiyim. Sana anlatacak doğru dürüst bir gerçek, ya da avutacak kadar güzel bir yalan bulamıyorum. Sadece seni hayatımda üç kez görmüş ve unutamamış olabilirim. Sadece seni sevmiş olabilirim......

Bu gece benim yerime lodos dönüyor köşeyi. Koca koca çatıları deviriyor. Gıcır gıcır arabaların kaportaları eğiliyor. Akordiyon gibi kıvrılıp, soyuluyor tenleri. Odamı kolaçan eden hayalet gözler gibi yabani ceviz ağacının dalları Sözcüklere bulaşan kuru dalları seyrediyorum. Ablandan zorla aldığım fotoğraflarına bakıyorum. Yüzünün incelen yarısında kopan fırtınaları duyuyorum. Dışarıya karışan bir bulut gibisin. İstekli ama çaresiz bakıyorum. Çok gençsin, o kadar gençsin ki....., sakatlanıyor kelimelerim.

Ne zor, yazarak anlatmaya çalışmak sustuklarını. Demek takvim yapraklarıyla saçlarını keseceklermiş. Bir gün, ateşin onları iyileştirdiğini unutarak ellerini de yakacaklar. İyi ki unutacaklar, en iyi bunu becerirler. Hep unuturlar ve bu yüzden hiç utanmazlar. Şiir yok demiştim. Ama benim için haykırmak istediğim bir şiirsin. Yazamadığım, koklayamadığım, yetişemediğim bir şiir. Her aşka bir kırmızı ruj düşer. Hapishaneye, duvarlara, kalemlere, iç çekişlere, sana, bana, onlara... Atilla, orada mısın. Atilla, orada mısın..

Sakın üşütme. Sakın yaşlanma. Sakın yıkılma. Sakın, sakın, o güzel ruhunu ayaza tutma. Tahtadan defterler yap, deniz kabuklarından kutular, şiirin yetişemediği müzikleri duymak için kalbini yastığın altına koy. Senden çalındıkça çoğalan hayatı, gözyaşlarından çıkardığın mutluluğu anlat. Gözlerindeki aşkı değdir parmaklarının biçimlediği her rüyaya. Senden bana ulaşan rüzgarın da adı bu olsun... Bana içeriyi bilmiyorum diye daha çok kız, ama n,olur daha güzel kız.

gül yanlış kokarsa yakaya tuz takılır

İnsan hayatını yaşatmak için yirmi cezaevine giren devlet müdahalesinde, geriye gözyaşartıcıların, gaz bombalarının, kendini diri diri yakan mahkumların bedenlerinden yükselen duman ve dayanılmaz koku kaldı. Geriye ambulansların önüne oğlunu ya da kızını görmek için atlayan annelerin yine maalesef yanıtsız çığlıkları kaldı. Geriye siyah çelenk kravatlar taşıyan bürokratların sözleri kaldı. Kendini bu hayırlı zaferin huzuruyla evine taşıyan, verilen kararların doğruluğuna ikna eden, “öldürmenin tek çözüm olacağı” konusunda dayanılmaz bir hak ve hukuk gücü zanneden bu insanlar ne yazık ki tarihin ne ilk ne de son örnekleri.

Sözcüklerin, vicdanın özü olamayacak kadar yaralı olduğu bir yerden; içimde biriken kusma isteğinden ve kusamamaktan yorgun, birkaç dilek, birkaç gönül rahatlatıcı şey düşünmeye çalışıyorum. Olmuyor. Hayatın bittiği yerde nasıl durulur bilmiyorum. Gururlu mu, cesaretsiz mi, yeniden doğacak gibi hırslı mı, öfkeli mi? Nasıl durulur, durulursa ilk ne söylenir bilmiyorum. Bildiğim içimizde insanlık dileyen büyük bir parçanın yıllar boyunca yaralı ve kimsesiz kalacağı. Nefretin ve sevginin ötesinde, anlamsızlığın ortasında kalem uçlarına paslı iğnelerle dikilmiş yüzümüze bakıyorum. Bu nasıl yazılır? Bu suç mahallinde unutulan umudu nasıl dile getireceğim. Hangi küreklerle, hangi toprağa gömeceğim bunca cesedi.

Çok uzun yıllar sonra cezaevlerinin inşa edildiği yerler boş araziler olarak kalacak. Belki büyük iş merkezleri, alışveriş alanları, çocuk bahçeleri yapılacak. Belki birilerinin ayakları burkulacak yürürken, birden içlerinde bir sızı büyüyecek. Rüzgarla ve yıllarla silinmeyen can çekişmelerinin, kan kokusunun izleriyle karşılaşılacak. Göremediğimiz, duyamadığımız, anlamak istemediğimiz, bu yüzden hep suçlu kalacağımız acılar için küçük bir bedel ödeyeceğiz. Biricik ve vazgeçilmez olanın, yani hayatın sınırları bu vahşetin içinde son bulmasın diye, işte bu yüzden satırlar unutmamak ve unutulmamak için yazılmalı. Ya da susmalı çok uzun bir yürüyüşe çıkılmış gibi. Dargınlığımız birer birer kaybettiğimiz inançlarımızdan değil mi...

Şiddet bu ülkede inanıldığı gibi sorunları hemencecik halleden sihirli bir değnek değil. Silahlar ve bombalar masallardaki adaletli kralı ya da aşktan ölümlü kraliçeyi yaratmıyor. Şiddet ceza vermiyor. Şiddet öldürüyor. Toplumun "ölüseviciliğini" destekleyen, körükleyen bir süreç yaşıyoruz. Bir kez daha şairlerin kalemi kırılmıştır. Bir kez daha cezaevlerinin insanların diri diri yakıldığı, gömüldüğü ya da yaşayan ölü haline getirildiği yerler olduğu ispatlanmıştır. Bir kez daha birbirimize sarılamayacağımız mesafeler, duvarlar örülmüştür.

Şimdi bana kötülükten koruduğun şarkını söyle. Sevdiklerin için yazdığın şiiri oku.Ateşim yükselirse su içir, korkunç rüyalar görürsem sarılabileceğim kadar yer ayır kendine. Işığı hep açık tut. Işığı hep açık tut. Bu çok önemli. Vücutları ölüm oruçları yüzünden küçülmüş, yüzleri yanmış kadınlar görüyorum. Onların sadece gözleri var. Dünyaya hala o gözlerle bir şeyler anlatmaya çalışıyorlar.

Üşürsem üstümü ört. Hikayeni anlat ben uykuya dalana kadar.Yine de dikkatli ol. Dikkatli ol. Bulaşıcıdır bazı kabuslar. Diyarbakır,dayım. Gözlerin şehrindeyim. Kırgınlığını ve utancını gizleyemeyen bakışlarla dolaşıyorum. Kürtçe türküler söylüyorum, Türkçe türküler söylüyorum, kuş dili türküler söylüyorum. Sessizliğin oyununu oynuyorum. Neler oluyor diye sorabileceğim tek arkadaşım Orhan,ı arıyorum..........; “dalgalar çok hızlı çarpıyor İstanbul,da Umay, sadece kuru kemik sesleri duyuyorum. Birbirlerine çarpıp çarpıp duruyor.”

“Üzülme” diyorum, onun bir şiirini hatırlayıp utancımın gururunu ezberlemeye çalışıyorum..........; “GÜL YANLIŞ KOKARSA, YAKAYA TUZ TAKILIR.” Öyle mi Orhan, gül yanlış kokarsa yakaya tuz mu takılır,,,,,,?

cezacı odalarda aşk gibi çocuklar

Hissettiğim gibi olmayacak çünkü hareket çok yavaş
Talaş yığınlarının üzerinde duran izler
bir bedenle bir söze ait
O kadar yavaş ve emin ki
kimsenin atılan adımlardan endişesi yok
İzmaritlerimi sayıyorum
Geçen bahara ve geçen kışa ; bu kadar
yalana ve kuşkusuz yinelenen intihara bakıyorum
Sokak yokuşları kayış gibi geriliyor
Yapamam diyorum
Bir adım daha atamam.
Gülümsediğim çaydanlık elimi yakıyor
Bozuk çıkıyor aldığım güvercin
Hep taklalar atıyor
yapamam diyorum ama yine aynı şey oluyor
Sana bir düş istediğimi söylüyorum

Dertli bomba
Sabırsız kurşun
Lacivert terlik
Süs bitkileri
Katil yosun
Kederli lahmacun
1000,lik vitamin
Niyetliler
Art niyetliler
Kırık tornavida
Alınmamış hınçlar
Yerlerine ulaşmış mektuplar
Ama hiç açılmamış sözcükler
Tükürüğü tükenen ağız
Çalınınca inciten şarkı
Yağmurlu harfler...., çamurlu sesim

Okul defterlerindeki kenar süsleri
Ucu ıslanınca suluboya olan kırmızı kalem
Karanlık rafların arkasına gizlenen kitaplar
Bademcik iltihabı
Kronik reçeteler
Yetmiş bin dualı çörek otu
Bir şeylerin uyuşukluğu
Yerine konmayan eldiven kutusu
İskambil kağıdından güneşlikler
Babanın evden ayrılışı

Son hediyenin yastığın altından kayboluşu
Komşu teyzenin rüya yorumları
Ocakta tıslayan tuz
Tuzun yaranın üstünde kabarışı
Yanık şeker kokusu
Bugün ölüm oruçlarının kaçıncı günü?
Saymıyorum
Dilim kurudu
gözümün yaşı kurudu
kurudu yine umutlarımın neşesi

“Dışarıda birileri ölüyor” dedi arkadaşım
“Hayır sadece kar yağıyor” dedim
Bana bu iyi bir nedenmiş gibi geldi
Çünkü gidenler her zaman bir fotoğraf bırakıyor
Nefes alan gökyüzünün ortasındalar
Şarkının en güzel yerinde kopan bir tel gibi
Bir çığlıktan başka bir şey değil arkalarında uzanan
Öylece bırakılıyorlar dışarıya
Kimsenin elini uzatamadığı
kimsenin sözünün aşk olmadığı yerde duruyorlar

Gri geriliyor gökyüzüne
utancım geriliyor
Boynumdaki kolye camdan kelebeklerini düşürüyor
Uzaklardan yüzümüzü sökecek kadar güçlü bir hortum geliyor
O bile düşüremeyecek arsızlığı
Öyle boka battık öyle güçlendik ki
Bir kez daha yüzsüz kalacağımız kışa hazırız
Bu kaçıncı ve son değil ki
Ama ne ...

“İçeride birileri ölüyor” dedi arkadaşım
O kadar yakınlar ki soğuk vedaya
artık işe yaramayacak hiçbir merhaba,,

,,,Başımı göğsümün en sıcak yerine gömerek ;
“biliyorum” dedim
Sürüyerek yaka paça götürürler
Kanımızı donduran duvarların dibine dizerler
ruhlarımızı
Yaptık ...
Şimdi bütün bu dualar
bu iç çekişler ne işe yarayacak
Orada birileri aşk gibi ölümün altında
Onlar eriyip tükenirken
birini sevmem ne işe yarayacak ?
Anlamıyor musun ,
kalbim kalmadı
Ahhh güzel çocuklar..., beddualı çocuklar

İstiklal Caddesi,nde yürüyorum
Kafamın içinde binlerce anı vızıldıyor
Mahrem yerlerime kadar kelimelere
Onların çağırdığı sızıya bulanmışım
Ölüm oruçları devam ediyor
Ölüm oruçları devam edecek
Birileri ölene
Diğerleri sakat kalana dek
Doğal bir sonmuş gibi
Sanki kötü birer kumarbazmışlar
Sanki kötü çocukların oynadığı kötü oyunlarmış gibi
Bu sessiz ....,
Bu haiiiiiiiiiiiiiin
Bu,,
Bu kış boynumdaki ipi yoklayacağım
Düşmeyen kelebeklerden sabırsız dilekler tutacağım
Dilekler yasa ortak olacak
Atilla orda mısın.., Atilla saçların,

Sol kolumda ikide bir kanayan yarayı
durduramamak..........................,
yaranı yaramın üstüne koysana
sürtsene biraz
beni şu pis hükümdarlardan daha gerçek
daha güzel acıtsana
Yapsana
n,olur
beni kurtarsana

her elveda kırık bir merhaba,dır aslında
yapsana
beni kurtarsana

yüksek kravatlı aziz,CİK,ler

Onlar ne sağcı, ne solcu, ne ülkücü, ne sanatçı, ne de...., ne de.Yanlışlıkla bişey olmuşlar.Ayaklarının kokusunda bile bu şey var. Sıradanlık, ödleklik, kötülük mayasıyla doldurulmuş topluluklar. Onlar için komik bi duyguyu ifade etmek bile çok zor. Önlerinde ne varsa onla savaşıyorlar. Seçmiyorlar, düşünmüyorlar, elemiyorlar, sevmiyorlar, görmüyorlar. Sadece yalan ve yavan olanı estetize ediyorlar. Temkinli hayaller kuruyorlar. Buna gerçekçilik ismini takmışlar. Ama rengi bozuk bi sürahi kadar gerçekler. Varlığı dışında hiç bi anlam taşımayan boş vitrin sürahileri..

Ele geçirmek, kazanmak, ikinci bir ağızla övülmek derdindeler. Sanırım bu yüzden giydikleri her neyse hep onu giymek zorundalar.Yaptıkları iş her neyse bunu hep devam ettirmek durumundalar. Yoksa korkunç bişey olur ve biri kalkıp onlara KİM OLDUKLARINI sorar.

Hayat onlar için at yarışına benziyor. Kazandıklarında gidip başka bi ata oynuyorlar. Bunun bi sistem olduğuna inanıyorlar. Kimse birbirinin ev adresini bilmiyor. Birleşik küçük harfli vep sitelerinde yaşıyorlar. İçlerinden birini sevecek gibi olsan ödleri patlıyor. Listelerine almadıkları aşk kelimesinden salgın bi hastalık gibi uzak duruyorlar. Zekalarını överek duygularını boş bi sayfa gibi ajandalarından yırtıp atıyorlar. Belirli günlerde balık yiyor, belirli günlerde seks yapıyorlar. Kitaplıklarını iş dünyasını anlatan yabancı dergiler dolduruyor. Yaşı biraz ilerleyen senaryo yazmaya başlıyor. Kazanmanın koşulsuz yolları.......; aahhh güzel ojelerim.

İçlerinde ruhu hafiften ilginç gibi olanlar da var.Ama bu hafiften ilginçlikle ne yapacaklarını bilmiyorlar. Ne çevrelerinde görmüşler, ne de bi kitabın sayfalarında böyle bi salaklıkla karşılaşmışlar. Paniğe kapılsalar da gizlice aşık olmayı deniyorlar. Daha aradan 3 gün geçmeden kendilerini kandırılmış ama olduklarından daha da akıllı bularak uzaklaşıyorlar... Çünkü aşk akıllıların ve korkakların işi değildir. Büyük bi özveriyle bu konuda talihsiz olduklarını kabul ederler. Hatta onlar günün birinde şiir kitabı bile çıkarabilirler. Onlar TAKIM ELBİSELİ AZİZLER, ÇOK KAZANIRSAK BİZİ AFFEDERLER.!

Kimin kilitlendiği belli olmayan şu sürahiyi, beyinlerinin kontrol altındaki düzlüğüne çarpıp parçalamak istiyorum. Daha insan daha deli kalmalıyım. Daha az, daha çok yazmalıyım. Üstüme dar gelen giysiyi söküp, koltukaltlarına kopçalı iğneler takmalıyım. Tükenmez kalemlerin tükenen içlerini değiştirip, güzelim defterlere kıymalıyım. Sadece naylon poşetlerden korkuyorum. Naylon suratlı adamlardan, bayat ekmek gibi kokan ama hiç eskimeyen yüzlerden. Jakuzili hayat çiplerinden korkuyorum.Yaşı yirmi ruhu yetmiş olanlardan korkuyorum. Ama çok yalnızım, rahatsızım, arızam azdı... Olan bitenden uzaktayım. Deneyimsizim, plazaları şemsiye gibi kullanıyorum. Deneyimsizim, size seks teklifinde bulunuyorum; yükselen değerlere asansörle mi çıkılır? Haa, nasıl çıkılır?

Böyle birileriyle karşılaşıyorum. Ödümü patlatıyorlar. Bana ruh hastası ayakları çekiyorlar. Bir an bir bok olduklarına bile inandırıyorlar. Ellerim titriyor, kalbim pır pır atıyor... Sonra hiçbir şey olmadıklarını fark ediyorum. Giydikleri ayakkabıları, dinledikleri müzikleri bile sevmediklerini anlıyorum. Başları ağrıdığında küçük bir ağrı kesici içmek bile onlar için kuşkudan kıvranmak demek. Güneş sırtlarını yaksa, sürecekleri kremi on saat düşünmeleri lazım. Oysa güneş sırtı yakmıştır, güneş sırtı iyi ki yakmıştır, merhemi de yoktur, kuşkulansan ne yazar koçum...Ama sen yine de mıy mıy senaryolarına devam et... Hayat ya da tornavida... Çoktan ölmüş balık gibi bakan gözler, marjinal ya da şair oyunları. Uffffffffff................., uuuuuuuufffff.

Sahipsiz bulduğumuz her konuşmayı, her anıyı, her susuşu yalan yapıp içimize doldurduk. Aradığımız neydi bilmiyorum. Bu o kadar da önemli değildi. Sevimli, aşık, çekingen korkuluklar gibiydik. Gerçek denilen kötü kokulu kargaları kovuyorduk.

..

İri, güçlü, kimyasal yalanlar dökülüyor yürüdüğüm sokaklara.Amacı ne sevindirmek ne de üzmek olan yalanlar. Kimsenin sırtını ağrıtmayan, kimsenin mumlarını yatsıya kadar yakmayan yalanlar. Biraz önce bir falcıdan çıktım. Sol avcumda yalan, sağ avcumda seni gördü. Elimi ona uzatır uzatmaz, birkaç iyi dilek yuvarlandı yere. Hani şu “kendine iyi bak” , “lütfen mutlu ol” sözcükleri. Falcı üzgün bir sesle “ bu aşk seni yalancı yapmış” dedi. Şimdi gel de bozabilirsen boz bu büyüyü... Nasıl anlatılır bilmiyorum, belki de hiç konuşmamak lazım. Kalem kutularımı asfalta döküp, sinek vızıltısı çıkaran panolara doğru yürüdüm. Amacım unuttuğum bir gerçek varsa onu hatırlamaktı. Işık dolu kafeslere yaklaştım. “Ben özgürüm, ben yalancıyım, ben pisim....., iyi çalışmalar Türkiye.”

Beton bloklar ıpıslak, her yere çişimi yaptım. Biliyorsun böyle yapınca mutlaka yakalanırsın. Şahit tutuyorum sokakları, sana verdiğim tüm yalanları işaretliyorum. Bir yalan biter, arkasında kocaman bir gerçek bırakır. Bir fotoğraf eğilir, yırtılmaz ama... Böyle olur. Bir yalan biter caddeler toparlanır. Ağaç süsleri kaldırılır. Hediyeler saklanır. Oysa annem yalanın "birisinin rüyası" olduğunu söylerdi. Gerçeği ürkütmek için sessizliği yakalamalıydım. Şu içi boş sahtekar bakışlı dans öğretmenini bacaklarından vurmalıydım. mi havaya kaldırıyorum... korkuyorum.

Ne olur, bana en güzel yalanı ver. Bir an için hiç bitmeyeceğini sandığın bir yalan. Çünkü en gerçeği, en sahicisi bu... Ay ışığı ulurken balkondan düşürdüğün terlikleri toplayacağım. Kırık fayanslarına takma kirpiklerimi takacağım. Sana ait olan bir yalan daha bulacağım. Bir düşü süsleyebilecek kadar gerçek olacak ya da bir gerçeği yok edebilecek kadar yalan...

Telefon numaranı çiğneyip yuttum. Oturduğum sokağı ufaladım sol avcumda. Anahtarlarımı göle fırlattım. Her panoya “hiç sevmiyorum” yazdım. Nasıl olsa kimse ellerimdeki acıdan kuşkulanmayacak. Nasılsa herkes özgürlükten yana. O buram buram tutsaklık kokan ama inek gibi geviş getirerek özgürlük numarası çeken panolardan yana. Bu sakalet içinde zaten sevsem n,olur, sevmesem n,olur. Yine de iki gözüm önüme aksın, beter olayım, evim yıkılsın ki sevmiyorum. Dökülsün dudaklarımdaki kırmızı...,,,

Yalan tanrısıyla seviştim. Beyni bir balon gibi inip çıkıyordu. İnleyerek inip çıkıyordu üstümde. Ona oral seks bile yaptım ama zevk almıyordu benden. Rüya duvarlarımı zedeliyordu.

Yalan tanrısıyla seviştim çünkü.............., unuttum.

- o mesafeleri aşamayanlar
- derinlik tutsakları
- bit kadar olanlar
- ürkek, çocuk, cahil ve abdestsiz kalanlar
- dünya hukukunun bile mahkumiyeti serbest kıldığı kıldan incecikler
- konuşamadıklarımızın hayat bahsinde ; kumarbaz, arlanmaz, oyunbaz olanlar
- üstümüz çin muhallebisiyle örtülmüş
- hangi mahallenin çöplük hanesinde olduğumuzu bilmiyoruz
- yüzüme bakıyorum
- acım beni yaşlandırmış olabilir mi?
- o korkak çalgıcıların ellerini acıtmasın diye pudraladığı davulun bagetleri
olanlar
- acımız bizi yaşlandırmış olabilir mi?

- kan işeyen çocukları vaatlerle öldürenler
- doğuştan kalbi delik olanlar
- aynı öfkeyle çoğalıp, aynı acının mezarını örtenler
- mektup paragraflarında bir atımlık canı kalanlar
- “hangi fotoğrafın gülen yüzüydüm” diye dövünenler
- her maddenin bir atomu olduğu gibi şiirin de vardır diye durup durup sayfalara
kusanlar
- bugün tarihi atılmamış, niye yazıldığı belli olmayan bir şarkıyla inim inim inledim
- o şarkının nefesine sarılıp ağladım
- “gözyaşı nehri” içinde yüzmeyi bilenlerindir dedim
- kolay mı morarmış gözlerle nefes ayarı yapmak

- daha yeni yeni karşılığını hayatın yazdığı mektuplara
rastlıyorum
- sevincim bazen tepetaklak olsa da o “sadece aşk”
demek olan müziği dinliyorum
- sözcükler için, çocuklarım ve beklediğim aşklar için eteklerimi hala
gururla
savuruyorsam ;
- hala kırmızı bakıyorsam
- senin gölgenle bıkmadan dans ettiğim içindir
- hala çoğu geceler trompetinin dudaklarımı boyayan
çığlığıyla uyuyorum...
- hala Atilla çıkıp gelecek sanıyorum
- hala vurulmamış gibi yapıyorum ..., bir de

hala, habire olur olmaz oğlanlara aşık oluyorum

- yabancı kaset reyonunun önünde duruyorsun
- sağ elinde iki naylon poşet var
- saçların kazınmış, arada bir burnunu çekiyorsun
- birkaç saat sonra fotoğraflarını tarih sırasına göre
yerleştiren ailenle televizyon
seyredeceksin
- iyi evlat, kazanması gereken umut, yitik ruh olacaksın
- sokağın gürültüsüne kanıp sessizliğin büyük gürültü olduğunu unutacaksın
- cebinde bir paket kağıt mendil olup olmadığını
yoklayacaksın
- sol yanağında derin bir yalan kabuk bağlamış
- sabahtan beri hiç yemek yememişsin
- bikaç kadını düşünmüşsün, en berbat olanının ben
olduğuma karar vermişsin
- kabus gibi..., rezil, fena, pis demişsin
- tam meryın feytful,un albümünü alacakken
vazgeçmişsin
- aferin, iyi etmişsin. Derin, ağır, kırmızı sevmezsin
- ayakkabı numaranı, boyunu, kilonu, okuduğun
okulun adresini ezberlersen
herkesin içinde omuzların dökülmeden
yürüyebileceğini söylemiş birileri.
- Gülmüşsün; “aaaa işte bu kadar yaaa, devam
edebilirim” demişsin.

Kalemle kağıt arasındaki dersi çalışıyorum. Yazıyla hayat arasındaki dersi çalışıyorum. Seni hatırlamaya çalışıyorum. İştah açıcı papağan diyetleri fışkırıyor kızgınlığımdan. Seninle kalbim arasındaki dersi çalışıyorum. Meleklerin kararsız kaldığı kapıdan geçiyorum.

Şimdi hissettiklerim komik. Ütülenmiş çarşaf gibi yatağın kenarına gerilmiş yatıyor iç atışlarım. Sigara kutusunun içinde iki izmarit duruyor. Biri salem layt, diğerinin ne olduğu belli değil. Dün gece de çıkmayan rujumu sürmüşüm. İyi bi gün, kimsenin borcu yok birbirine. Kimsenin borcu yok sözcüklere, dokunuşlara.

Derimi ve küskünlüğümü sıyır., çünkü hayat kurban arar. Çekirgenin üçüncü sıçrayışı... Acı büyükse bu bana yakışır. Ama sıradansın., ama vasatsın., ama elveda. Baksana.........., sana hiç gözyaşı hediye edildi mi? Mektuplarını sen yazmadan önce okudum ve sana gözyaşlarımı hediye etmeye karar verdim.Al avcuna doldur, yüzündeki kabukları soy; kırmızının sızısını gör. Sokakta birine rastlayana kadar git. Ve, ve, ve asla geri dönme. Ama merak ediyorum ; sana hiç aşık olundu mu?

Gülümseyişini virajlardan dudaklarıma taşıdım. Bana ait olmadıkça benim olan bakışı kanattım. Dolunay kusuyorum, duasını yarıda bırakan kadını..., onun YETİM İHANET,ini kusuyorum.

Tanrıya son sözümü söyledim; Terbiye borcum yok dünyaya...
;